

sen i Grundlovens § 48 i Forbindelse med dens §§ 47 og 49. Grundlovens § 48 bestemmer nu følgende: „Paa hver ordentlig Rigsdag, strax efterat samme er sat, fremlægges Forslag til Finantsloven for det følgende Finantsaar, indeholdende et Dverslag over Statens Indtægter og Udgifter. Forslag til Finantsloven og Tillægsbevillingslovene behandles først i Folkethinget.“ Dertil knytter sig den foregaaende Paragraf, som siger: „Ingen Skat kan paalægges, forandres eller opheves uden ved Lov, et heller noget Mandskab udskrives, noget Statslaan optages eller nogen Staten tilhørende Domaine afhændes uden ifølge Lov.“ Altsaa kan ingen af disse Ting ske blot i Genhold til Finantsloven. Man har villet, at Finantsloven skulde indeholde et Dverslag over Statens Indtægter og Udgifter, men gjennem Finantsloven alene skulle Skatter ikke kunne paalægges, Skatter ikke forandres, Skatter ikke opkræves; Statslaan ikke optages og heller ikke nogen Domaine afhændes. Og hvorledes har man saa nu dernæst nærmere villet gennemføre den nævnte Bestemmelse om Dverslaget over Statens Indtægter og Udgifter? Den udtrykkelige Regel derom i Grundlovens § 49 siger med Hensyn til Udgifterne: „Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov.“ Med Hensyn til Indtægterne siges der derimod ikke Andet end: „Forinden Finantsloven er vedtagen, maa Skatterne ikke opkræves.“ Dette er altsaa Udgangspunktet. Naar det nu saaledes siges, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller i Tillægsbevillingslove, saa er dette jo imidlertid ikke det Samme som, at enhver Udgift skal afholdes, som har Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov. Ved den Begrænsning, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet (Hasle), nys udtrykkelig tilføiede, forekommer det mig, som alt sagt, ogsaa, at han tilbagefaldte den gruopvækkende Paastand — saaledes opfattede jeg i det Mindste hans Ord igaar —, at alle de Ministre skulde have overtraadt Finantsloven, der af en eller anden Grund ikke havde benyttet en Bevilling, som fandtes paa samme. Det forekommer mig

at være en fuldstændig Umulighed, at Noget for Alvor kan tro at kunne hævde den Sætning, at dette skulde være et Brud paa Loven, og at der kunde siges at være begaaet en Feil, som trængte til Retfærdiggjørelse, blot fordi en Udgift, som er bevilget, ikke finder Sted. En saadan Paastand er i mine Dine i ligefrem Strid med Grundlovens Bestemmelser. Der kan jo komme det ene Tilfælde efter det andet, hvor Omstændighederne bevirke, at en bevilget Udgift ikke bliver afholdt. Det almindelige Forhold, mine Herrer, er imidlertid sandelig ikke et saadant, at man behøver Garantier imod, at en Minister eller at Regjeringen ikke skulde benytte de Udgiftsbevillinger, som ere givne. Det er aldeles klart, at det, som Regjeringen netop maa kæmpe for, det er at faae sine Bevillinger. Allerede dette sidste Ord, som er blevet indført i vort almindelige konstitutionelle Sprog, i vort Finantsprog, nemlig Ordet „Bevilling“, betegner noksom det virkelige Forhold, nemlig, at det er Regjeringen, som begjærer Bemyndigelse til at afholde Udgifter. Den Bemyndigelse, der saaledes gives Regjeringen, er en Bevilling, og derfor er det ogsaa en gammel og anerkjendt Sætning, at det er — jeg siger ikke er formelt umuligt, men — ikke rigtigt at paatvinge Regjeringen Bevillinger, som den ikke begjærer. Det er jo endog paa andre Steder en ligefrem konstitutionel Regel, at Bevillinger ikke kunne gives uden i Genhold til Regjeringens Begjering, fordi man ellers udsætter sig for, at der uden tilstrækkelig Dverblik over Indtægter og Udgifter kan blive taget Bestemmelse om større Udgifter, end der rettelig kan bæres. I dette Omfang er Bestemmelsen nu vel ikke optagen i vor Grundlov, men fra gammel Tid er det dog, som Enhver vil vide, blevet hævdet, at det uden Regjeringens Minde og imod dens Dnske ikke er ret — jeg bruger med Billie dette forsigtige Udtryk — at paanøde Regjeringen Bevillinger, som den ikke har begjært. At Regjeringen ikke er forpligtet til at benytte en Sum, blot fordi den er opført paa Finantsloven, er Noget, der atter og atter, idelig og idelig er blevet erkjendt. Jeg skal dog blot nævne et enkelt Tilfælde, fordi jeg tror, at